

Sygn. akt V KK 136/18

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie **M. Z.**
skazanego z art. 200 § 1 k.k. i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
w dniu 22 maja 2018 r.
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 30 listopada 2017 r., sygn. akt II Ka [...]
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K.
z dnia 7 marca 2017 r., sygn. akt II K [...]

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. B. Kancelaria Adwokacka w K., kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej skazanemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym;**
- 3. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 marca 2017 r., sygn. akt II K [...] Sąd Rejonowy w K. uznał M. Z. za winnego popełnienia czynów stanowiących przestępstwa wyczerpujące dyspozycję: art. 200 § 1 k.k. i 201 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12

k.k., art. 208 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 191 § 1 k.k. oraz 207 § 1 k.k. i wymierzył mu kary jednostkowe – odpowiednio 6 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz dwukrotnie 10 miesięcy pozbawienia wolności. Jako karę łączną wymierzył 7 lat pozbawienia wolności. Nadto orzekł środek karny w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej K. Z. oraz zasądził od oskarżonego na jej rzecz nawiazkę.

Apelację wniósł obrońca oskarżonego, zarzucając wyrokowi:

- „ - *błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na uznaniu, że oskarżony M. Z. dopuścił się zarzucanych mu czynów z art. 200 § 1 k.k., 208 k.k., 191 § 1 k.k., 207 § 1 k.k., podczas gdy ze zgromadzonego i prawidłowo ocenionego materiału dowodowego wynikają wnioski przeciwne,*
- *błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na uznaniu, że oskarżony M. Z. dopuścił się czynu z art. 201 k.k. w zw. z art 12 k.k., polegającego na wielokrotnym dopuszczaniu się obcowania płciowego względem K. Z., podczas gdy ze zgromadzonego i prawidłowo ocenionego materiału dowodowego wynika, iż do współżycia doszło jeden raz,*
- *obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj. art. 4, 7, 92, 410 i 424 k.p.k. polegającą na nieprawidłowej analizie i ocenie dowodów, co skutkowało błędnym ustaleniem, że materiał dowodowy zebrany w sprawie stanowi dostateczną podstawę do przyjęcia, że oskarżony M. Z. swym zachowaniem dopuścił się zarzucanych mu czynów, podczas gdy ze zgromadzonego i prawidłowo ocenionego materiału dowodowego wynikają wnioski przeciwne,*
- *obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów tj. zeznań K. Z. poprzez uznanie ich za częściowo wiarygodne, podczas gdy są one niespójne, nielogiczne, niezgodne z doświadczeniem życiowym, a nadto sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, w konsekwencji, czego nie można im przypisywać waloru wiarygodności w żadnej mierze,*
- *obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów tj. zeznań A. Ś. oraz pracowników pogotowia opiekuńczego tj. A. B., O. S., T. Z.*

poprzez uznanie ich za wiarygodne w sytuacji, gdy wiedzę obciążającą oskarżonego miały od K. Z., która nie jest osobą wiarygodną,

- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów tj. zeznań A. Z., która jest silnie skonfliktowana z oskarżonym a dodatkowo posiada wiedzę obciążającą oskarżonego głównie od K. Z., która nie jest osobą wiarygodną,

- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów tj. zeznań N. Z. i A. Z. z dnia 24.07.2015 r., poprzez uznanie ich za niewiarygodne, w sytuacji, gdy małoletni przebywali wówczas w pogotowiu opiekuńczym gdzie pozostawali bez jakiegokolwiek wpływu ojca, a dodatkowo są spójne, logiczne i uzupełniają się wzajemnie z pozostałym materiałem dowodowym,

- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów tj. zeznań N. Z. i A. Z. z dnia 13.05.2016 r., poprzez uznanie ich za wiarygodne, w sytuacji, gdy małoletni nie wyjaśnili logicznie diametralnej zmiany zeznań (w stosunku do zeznań z dnia 24.07.2015 r.) a nadto zeznania te zostały złożone w czasie pobytu małoletnich u matki, która dążyła do pozbawienia oskarżonego opieki nad nimi, w konsekwencji zeznań tych nie można uznać za wiarygodne,

- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów tj. zeznań I. D., która dążyła do pozbawienia oskarżonego opieki nad małoletnimi wspólnymi dziećmi w konsekwencji zeznań tych nie można uznać za wiarygodne,

- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów tj. zeznań I. J., która w czasie pobytu u oskarżonego spożywała alkohol, po spożyciu, którego znajdowała się w stanie upojenia uniemożliwiającego jej prawidłowe postrzeganie rzeczywistości, co czyni jej zeznania niewiarygodnymi,

- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów tj. zeznań P. Z. poprzez uznanie ich jedynie za częściowo wiarygodne, w sytuacji, gdy

są one spójne, logiczne i znajdują w całości oparcie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym,

- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów tj. zeznań P. S. poprzez uznanie ich za niewiarygodne w zakresie, w jakim świadek ten zeznał, iż K. Z. namawiała oskarżonego do zabrania jej z pogotowia opiekuńczego, w sytuacji, gdy zeznania te są w całości spójne, logiczne i znajdują w całości oparcie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym,

- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów tj. zeznań M. S. poprzez uznanie ich za częściowo niewiarygodne w zakresie, w jakim świadek ten zeznał, iż K. Z., w dniu 02.12.2015 r., dobrowolnie przebywała z oskarżonym, w sytuacji gdy zeznania te są w całości spójne, logiczne i znajdują w całości oparcie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym,

- rażącą niewspółmierność kary wyrażającą się w wymierzeniu oskarżonemu kary 7 (siedem) lat pozbawienia wolności, podczas gdy - zdaniem obrony - wysokość kary przekracza stopień winy, motywację i sposób zachowania się oskarżonego,

- rażącą niewspółmierność zastosowanego środka karnego w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej K. Z. na odległość 200m (dwieście), oraz zakaz kontaktowania się z ww. pokrzywdzoną w jakikolwiek sposób, na okres lat 10 (dziesięciu),

- naruszenie art 46 § 2 k.k. poprzez zasądzenie na rzecz K. Z. nawiązki w kwocie 10.000 zł.”

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uznanie oskarżonego za winnego czynu z art. 201 k.k., do którego oskarżony się przyznał oraz wymierzenie mu kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, z dobrodziejstwem warunkowego jej zawieszenia, uchylenie wyroku w zakresie orzeczonego środka karnego (pkt VII) oraz orzeczonej nawiązki (pkt VIII), uniewinnienie oskarżonego od pozostałych zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I-ej instancji do ponownego rozpoznania. Alternatywnie, obrońca złożył

wniosek o orzeczenie wobec oskarżonego kary w dolnej granicy zagrożenia za zarzucane czyny oraz uchylenie orzeczenia w zakresie środka karnego (pkt VII wyroku) oraz nawiązki (pkt VIII wyroku).

Nadto obrońca wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z badań DNA oskarżonego i K. Z. celem ustalenia, czy oskarżony jest biologicznym ojcem K. Z.

Wyrokiem z dnia 30 listopada 2017 r., w sprawie o sygn. akt II Ka [...], Sąd Okręgowy w K. zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku sądu odwoławczego złożył obrońca skazanego, zaskarżając wyrok sądu odwoławczego w całości i zarzucając orzeczeniu:

„1. rażące naruszenie przepisów postępowania w zakresie mającym istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. egzemplifikujące się wadliwym zaaprobowaniem przez Sąd Okręgowy prawidłowości oceny dowodów dokonanych przez Sąd Rejonowy w zakresie oceny zeznań

- K. Z. poprzez uznanie ich za wiarygodne, podczas gdy są one niespójne, nielogiczne, niezgodne z doświadczeniem życiowym*

- N. Z. i A. Z. z dnia 24.07.2015 r., poprzez uznanie ich za niewiarygodne, w sytuacji gdy małoletni przebywali wówczas w pogotowiu opiekuńczym gdzie pozostawali bez jakiegokolwiek wpływu ojca, a dodatkowo są spójne, logiczne i uzupełniają się wzajemnie z wyjaśnieniami skazanego*

- zeznań N. Z. i A. Z. z dnia 13.05.2016 r., poprzez uznanie ich za wiarygodne, w sytuacji gdy małoletni nie wyjaśnili logicznie diametralnej zmiany zeznań (w stosunku do zeznań dnia 24.07.2015 r.) a nadto zaznania te zostały złożone w czasie pobytu małoletnich u matki; która dążyła do pozbawienia skazanego opieki nad małoletnimi dziećmi*

- zeznań I. J., która jak sama przyznaje w czasie pobytu u skazanego spożywała alkohol, co czyni jej zeznania niewiarygodnymi, nadto była zaprzyjaźniona z pokrzywdzoną i pozostawała pod jej wpływem, co nie wątpliwie negatywnie rzutuje na jej wiarygodność.*

- zeznań P. Z. poprzez uznanie ich jedynie za częściowo wiarygodne, w sytuacji, gdy są one spójne, logiczne i znajdują w całości oparcie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym

- zeznań P. S. poprzez uznanie ich za niewiarygodne w zakresie, w jakim świadek ten zeznał, iż K. Z. namawiała skazanego do zabrania jej z pogotowia opiekuńczego w sytuacji gdy zeznania te są w całości spójne, logiczne i znajdują w całości oparcie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym

- zeznań M. S. poprzez uznanie ich za niewiarygodne w zakresie, w jakim świadek ten zeznał, iż K. Z., w dniu 02.12.2015 r., dobrowolnie przebywała ze skazanym oraz

- wyjaśnień oskarżonego w sytuacji, gdy są one spójne, logiczne i znajdują w całości oparcie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, przede wszystkim zeznaniach N. Z. i A. Z. z dnia 24.07.2015 r, P. Z., M. S., P. S., J. S. i E. S.

2. rażące naruszenie przepisów postępowania w zakresie mającym wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 457 § 3 k.p.k. poprzez brak należytego uzasadnienia dla uznania za niezasadne podniesionych w apelacji zarzutów

3. rażące naruszenie przepisów postępowania w zakresie mającym wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 170 k.p.k. polegające na bezpodstawnym oddaleniu wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z badań DNA skazanego i K. Z. celem ustalenia czy skazany jest biologicznym ojcem K. Z.

ponadto, z ostrożności procesowej:

- rażącą niewspółmierność kar jednostkowych oraz kary łącznej wyrażającą się w wymierzeniu skazanemu kary 7 (siedem) lat pozbawienia wolności, podczas gdy wysokość kary przekracza stopień winy, motywację i sposób zachowania się skazanego

- rażącą niewspółmierność zastosowanego środka karnego w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej K. Z. na odległość 200m (dwieście), oraz zakaz kontaktowania się z ww. pokrzywdzoną w jakikolwiek sposób, na okres lat 10 (dziesięciu)

- naruszenie art 46 § 2 k.k. poprzez zasądzenie na rzecz K. Z. nawiązki w kwocie 10.000 zł.”

Mając na uwadze powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wyroku Sądu Rejonowego w K. przez uniewinnienie skazanego M. Z. od zarzucanych mu czynów z art. 200 § 1 k.k., z art. 208 k.k. w zw. z art. 12 k.k., z art. 189 § 1 k.k., z art. 207 § 1 k.k. oraz uchylenie ww. wyroków w zakresie czynu z art. 201 k.k., do którego się przyznał skazany oraz przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w K. wniósł o oddalenie kasacji, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasację obrońcy skazanego należało oddalić w trybie przewidzianym w art. 535 § 3 k.p.k. Merytorycznej ocenie zasadności nie podlegał ostatni z podniesionych w skardze kasacyjnej zarzutów, dotyczący rozstrzygnięcia o karze, jako że nie pozostawał w związku z wykazanym zarzutem naruszenia prawa, a zatem i nie spełniał dopuszczalności w postępowaniu kasacyjnym (art. 523 § 1 k.p.k.) W takiej sytuacji zarzut ten nie może być przez Sąd Najwyższy rozpoznawany (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 stycznia 2007 r., V KK 284/06, LEX nr 459671). Przypomnieć trzeba, że przepis art. 523 § 1 k.p.k. nie wyklucza podniesienia przez samą stronę (uwaga ta nie tyczy Ministra Sprawiedliwości-Prokurator Generalnego) zarzutu niewspółmierności kary, wolno to jednak uczynić jedynie wówczas, gdy skarżący wykaże, iż owa niewspółmierność jest wynikiem rażącego naruszenia prawa. Można zatem w kasacji twierdzić, że kara jest niewspółmierna, pod warunkiem jednak, iż zarzuca się jednocześnie rażącą obrazę prawa materialnego lub procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia o karze (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 listopada 2014 r., II KK 292/14, LEX nr 1621612; z dnia 15 listopada 2016 r., II KK 235/16, Prok. i Pr.-wkł. 2017/1/19). Tymczasem w niniejszej sprawie skarżący takiego naruszenia prawa mogącego skutkować niewspółmiernością kary nie wskazał, ograniczając swoją argumentację do deklarowania rażącej surowości tak wymierzonych skazanemu kar jednostkowych, jak i kary łącznej pozbawienia wolności. Kryteriów tych nie spełnia także podniesiony przez obrońcę zarzut obrazy art. 46 § 2 k.k.

Krytycznie należało odnieść się do pozostałych zarzutów podniesionych przez autora kasacji. Wskazać trzeba, że choć treść stawianych zarzutów (pkt 1 i 2 kasacji) odwołuje się do przepisów prawa określających obowiązki sądu odwoławczego wynikające z rozpoznania wniesionej apelacji, to zabieg ten ma charakter wyłącznie pozorny. Nie zmienia tego stanu rzeczy, ani powołanie zarzutu kasacyjnego obraży art. 433 § 2 k.p.k., ani wskazanie, że doszło w niniejszej sprawie do tzw. efektu przeniesienia w następstwie niepodzielenia przez sąd odwoławczy zarzutów apelującego, które, zdaniem skarżącego, przeniknęły do postępowania odwoławczego. Niezasadnie skarżący domaga się stwierdzenia naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. upatrując uchybienia sądu *ad quem* w akceptacji przeprowadzonej w toku postępowania jurysdykcyjnego oceny materiału dowodowego. Skarga kasacyjna wniesiona w tej sprawie zmierza wyłącznie do zakwestionowania prawidłowości dokonanej przez sąd pierwszej instancji oceny materiału dowodowego oraz ustaleń faktycznych, zaakceptowanych jedynie przez sąd drugiej instancji. Rozwinięciem argumentacji obrońcy kwestionującego prawidłowość dokonanej kontroli odwoławczej są bowiem powtórzone twierdzenia zawarte uprzednio w zwykłym środku odwoławczym.

Badanie od strony merytorycznej tak stawianych zarzutów skutkować musiało uznaniem ich za chybione. Za takim wnioskiem przemawia lektura uzasadnienia sądu odwoławczego, choć już w tym miejscu dostrzec trzeba, że zarzuty stawiane w kasacji w rzeczywistości podnoszą dowolność dokonanej oceny materiału dowodowego, naruszenia art. 7 k.p.k., której konsekwencją była wadliwość poczynionych ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa skazanego. W niniejszej sprawie założeniem autora kasacji jest podważenie wiarygodności depozycji złożonych głównie przez pokrzywdzoną K. Z. Rzecz jednak w tym, że w realiach przedmiotowej sprawy nie można zasadnie przyjąć, aby sądy obu instancji naruszyły dyrektywę określoną w art. 7 k.p.k. W układzie, w którym sąd II instancji nie przeprowadzał postępowania dowodowego (por. k. 2198-2199), nie mógł się dopuścić naruszenia przepisu art. 7 k.p.k. Był zatem jedynie zobowiązany do dokonania - w zakresie wytyczonym zakresem zaskarżenia wyroku - kontroli dokonanej przez sąd pierwszej instancji oceny dowodów. W tym kontekście przepis art. 7 k.p.k. został trafnie powiązany z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Recz

jednak w tym, że Sąd odwoławczy w swoim uzasadnieniu wskazał powody, dla których nie podzielił argumentacji skarżącego, w zakresie prezentowanej przez niego oceny dowodów. Argumentacji tej nie sposób uznać za nierzetelną lub wadliwą od strony logicznej. W żadnym więc razie nie można zgodzić się z zarzutem naruszenia art. 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. W tej sytuacji wystarczające będzie odwołanie się do argumentów przedstawionych w tym zakresie w uzasadnieniu sądu odwoławczego, wszak temu zagadnieniu sąd ten poświęcił większą część pisemnych motywów wyroku (por. str.7-12 uzasadnienia).

Skoro zatem treść pisemnych motywów wyroku sądu odwoławczego, stanowi kompletną i niewadliwą od strony logicznej odpowiedź na zarzuty uprzednio zgłaszane w apelacji, to okoliczność ta dowodzi należytego rozpoznania stawianych zarzutów (art. 433 § 2 k.p.k.), co wynika z przedstawionych motywów (art. 457 § 3 k.p.k.). Odmierna argumentacja skarżącego przedstawiona w kasacji ma charakter wyłącznie polemiczny, oparty na subiektywnej negacji prawidłowo ustalonych i ocenionych przez sąd *meriti* faktów. Przy czym nierzetelności kontroli odwoławczej nie można doszukiwać się ilekroć sąd odwoławczy nie podzielił argumentacji apelującego. Tymczasem, taki właśnie wniosek nasuwa się po lekturze kasacji. Brak satysfakcji i przekonania strony skarżącej nie stanowi wymiernej podstawy do zakwestionowania prawidłowości przeprowadzonego wnioskowania. Nie sposób więc stwierdzić naruszenie wskazanych w kasacji przepisów prawa.

Bezasadny jest również zarzut opisany w pkt 3 kasacji, a dotyczący naruszenia art. 170 k.p.k. W odniesieniu do tego zarzutu rażącego błąd upatruje obrońca w postąpieniu sądu odwoławczego polegającym na bezpodstawnym, zdaniem obrońcy, oddaleniu wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z badań DNA skazanego i K. Z., celem ustalenia, czy skazany jest biologicznym ojcem K. Z. Decyzja sądu odwoławczego podjęta co do tego wniosku dowodowego uzasadniona była stwierdzeniem nieprzydatności dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy okoliczności, która ma być udowodniona. W ocenie sądu II instancji ustalenie kwestii ojcostwa oskarżonego względem pokrzywdzonej nie ma i nie może mieć żadnego wpływu na treść rozstrzygnięcia, zwłaszcza, że oskarżony

okoliczności tej wcześniej nie kwestionował, a w świetle prawa nadal pozostaje ojcem pokrzywdzonej. Skarżący kwestionując decyzję sądu odwoławczego w przedmiocie tego wniosku dowodowego ograniczył się wyłącznie do czysto polemicznego stwierdzenia, że dowodzona okoliczność „ma znaczenie w przedmiotowej sprawie, wobec czego przeprowadzenie dowodu jest konieczne, a w konsekwencji oddalenie wniosku stanowi rażące naruszenie prawa mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia”. Wbrew tak stawianej tezie obrońcy trzeba przypomnieć, że dla skuteczności stawianego w kasacji zarzutu rażącego naruszenia prawa mającego nadto istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, nie jest wystarczającym samo podniesienie zarzutu naruszenia konkretnego przepisu, ale trzeba w drodze umotywowanego wyводу wykazać, iż w realiach konkretnej sprawy w wyniku zaniechania podjęcia działania lub wadliwych decyzji albo czynności sądu rzeczywiście doszło do naruszenia (i to w stopniu rażącym) określonego przepisu, a sąd miał obowiązek postąpić inaczej, co w konsekwencji mogłoby doprowadzić do wydania innego rozstrzygnięcia niż zaskarżone. Obowiązek ten obciąża autora kasacji, a w realiach tej sprawy nie sposób uznać, aby obrońca skazanego wymogów tych dopełnił. Niezależnie od tego mankamentu stwierdzić należy, że sama teza złożonego wniosku była li tylko hipotetyczna i nie nawiązywała do jakiegokolwiek faktu, który by tezę wniosku potwierdzał.

Z tych powodów orzeczono jak w sentencji.

Orzeczenie o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu związanych ze sporządzeniem i wniesieniem kasacji rozstrzygnięto zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tj. Dz.U. z 2017 r., poz. 2368) w zw. z § 17 ust. 3 pkt 1 i § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016, poz. 1714).